

La força desaprofitada d'aquest 1r d'octubre

written by Carles Herèdia Crusells | 5 d'octubre de 2018

No n'aprenem. Estem encara massa obsessionats en el que dirà la premsa espanyola i oblidem que el nostre tauler de joc, l'únic on podem guanyar, són els mitjans i l'opinió pública internacional.

Del 29 de setembre al primer d'octubre s'ha perdut una gran oportunitat per a generar discurs i estratègia i aprofitar les mobilitzacions al carrer per a ressituar el conflicte català en l'agenda internacional. La reacció a la manifestació que volia homenatjar els policies i guàrdies civils que van reprimir el primer d'octubre va ser un èxit, es miri per on es miri. Agències internacionals i destacats mitjans, com el *New York Times*, feien notícies destacades de la "colorful protest", com ells mateixos l'anomenaven. La imatge era molt potent, i els mitjans internacionals, després de mesos, tornaven a parlar de la situació no resolta a Catalunya. Excel·lent.

Malgrat això, des de Catalunya es tornava a comprar el marc mental espanyol i ja hi havia qui, des del sobiranisme, començava a parlar de "violència" pel llançament de pols de colors. El primer d'octubre, després de les accions dels CDR al matí, a la tarda una gran mobilització recorria els carrers de Barcelona. L'ambient estava caldejat, tant amb la plana política per la seva inacció, com també amb els cossos policials, inclosos els antiavalots dels Mossos, que dos dies abans havien efectuat càrregues molt dures contra manifestants independentistes.

Aquesta situació es podia prendre com un toc d'atenció al Govern. Evidentment que ningú volia prendre el Parlament. El més intel·ligent era aprofitar aquesta força del carrer, que

empenyia, per a avançar en aquest pols constant amb l'Estat espanyol. De fet, els mitjans internacionals, agències com *Reuters* i la premsa nord-americana i europea va llegir el primer d'octubre en aquesta direcció. Parlaven de 180.000 manifestants, que el conflicte seguia viu, algun mitjà apuntava que la situació no estava resolta i "podia esclatar en qualsevol moment", el *New York Times* ho anomenava com a desobediència civil i tensions, i es parlava d'enfrontaments de baixa intensitat. Justament és el missatge que cal enviar al món si el que volem és avançar cap a la implementació de la República o, fins i tot, en un escenari de negociació i mediació amb posició de força.

Aquest cop no només no es va aprofitar aquest relat i projecció internacional i la força de 180.000 persones, sinó que des dels partits sobiranistes majoritaris, el Govern i bona part dels altaveus es va condemnar la "violència" i es va acusar, i fins i tot criminalitzar, una "minoria radical".

Un error de càlcul que pot portar conseqüències negatives. D'una banda es banalitza la violència i es compra el relat de l'Estat espanyol. Si posar adhesius al Parlament i que algun jove llanci alguna llauna buida a Via Laietana és violència, des de l'Estat és molt fàcil argumentar que el 20S també ho va ser. L'1r i el 3 d'octubre del 2017 molta gent va veure tractors i contenidors creuats per a protegir la població. Cal anar molt amb compte amb aquest discurs.

L'altre error de càlcul és pensar que hi havia una "minoria radical" als carrers o que les protestes per a demanar passos endavant del govern només provenien d'un sector petit i proper a la CUP. Al carrer es palpava una certa indignació majoritària, que incloïa votants de totes les opcions sobiranistes.

Tot el procés que hem viscut no hagués estat res sense la força del carrer i de la gent. Torra i Puigdemont ho haurien de saber més que ningú i actuar en conseqüència. Cal aprendre

dels errors d'aquests dies, perquè si se segueix en aquest camí, el divorci entre la plana política i les mobilitzacions als carrers serà cada cop més gran. I això no beneficia la lluita per aconseguir la República. Al contrari, cal aprofitar la força de les mobilitzacions per a mirar endavant, mantenir el conflicte en l'agenda i aprofitar qualsevol finestra d'oportunitat o moment de feblesa de l'Estat. Això, és clar, si l'objectiu real de tota la plana política catalana és aconseguir la República a curt o mitjà termini. Perquè hem de pensar que ningú d'ells té gens d'interès a criminalitzar la part més mobilitzada i unilateralista del moviment, no?